

[Anne Birgitte Lundholt]

kom en af disse bemærkninger, som kunne tyde på, at hvis bare alt var anderledes med hensyn til ØD og med hensyn til andre måder at lede virksomhederne på, så ville der overhovedet ingen erhvervsskandaler ske.

Jeg tror, hr. Poul Nielson var tættere på sandheden: at gennemsnittet af forretningsmæssige fejltagelser og også noget, der ligger lidt ud over det forretningsmæssige, nok er nogenlunde lige stort de to steder. Så det tror jeg ikke man skal laste det for.

Men jeg vil gerne sige til hr. Holger K. Nielsen, at hvis det danske samfund skal være dynamisk og fremadrettet, så er det uhyre vigtigt, at den enkelte dansker føler, at man har et ansvar; og hvis man tager en risiko, så er man også den, der får udbyttet. Ansvar og økonomi følges nu engang ad; ellers forsvinder dynamikken fra samfundet. Det er det, der er budskabet i at have en individuel råderet over de placeringer, man laver, og en bedre mulighed for at købe sig ind i de virksomheder, man gerne vil have indflydelse på – og som vel at mærke i den sidste ende kan være med til at sikre én ens pension.

For vi er jo også enige om, at en pensionsopsparing ikke er noget, man sætter hen i en pengetank. En pensionsopsparing er ikke noget, man lægger ned i en skuffe, hvor den så ligger til det tidspunkt, hvor man skal pensioneres. En pensionsopsparing skal man selvfølgelig sikre på den måde, som man selv mener den er bedst sikret på.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hverken jeg eller andre kan da give nogen garantier for, at der ikke vil være skandaler, selv om man får en demokratisering. Hvem kan det? Det, jeg bare sagde, var, at de mange skandaler i erhvervslivet viser, at de private erhvervsledere på ingen måde hverken er ufejlbarlige eller i alle henseender kompetente.

Når man taler med de borgerlige partier og tillader sig at foreslå, at medarbejderne får større indflydelse, så er det, som om himlen falder ned over de borgerlige ordførere. Så kan verden ikke eksistere længere, tror de, for så falder hele grundlaget for vores samfund jo væk. Det er netop det, vi gerne vil sætte et spørgsmålstegn ved, for som det fungerer i øjeblikket – og det viser udviklingen i en lang

række sager ude omkring i erhvervslivet jo – så fungerer det ikke særlig godt. Der bliver truffet en masse fejlbeslutninger af de private erhvervsledere, og dér er det, vi siger, at man er ude i så vigtige beslutninger, at det også må være et anliggende for dem, der arbejder på den pågældende virksomhed.

Så siger hr. Poul Nødgaard: Jamen der er jo demokrati på virksomhederne. Det er der kun i begrænset omfang; det er det, der er pointen i det her.

Hr. Poul Nødgaard spørger: Jamen har formanden for SF ikke lov til af og til at slå i bordet og sige: Sådan og sådan skal det være! Nej, det har formanden for SF faktisk ikke. Det har man muligvis i Fremskridtspartiet – jeg skal ikke udelukke, at de har en tradition for, at formandens ord er lov – men i SF er det faktisk ikke sådan, at formandens ord er lov. Formanden i SF er hele tiden nødt til at tage hensyn til: Hvad mener medlemmerne, hvad mener vores hovedbestyrelse? Og det gør han også. Og hvis han ikke følger, hvad de siger i SF's hovedbestyrelse, kan de med det samme afsætte ham – uden problemer. Det kan man da ikke på en virksomhed. Det er jo ikke sådan, at medarbejdere på en virksomhed kan afsætte direktøren, hvis han træffer en forkert beslutning. Ja, det ville vi godt have at de kunne, det vil jeg da gerne indrømme, men det har de ikke mulighed for i dag.

Derfor halter det fuldstændig, når hr. Poul Nødgaard vil sammenligne det her med, hvordan det foregår i et politisk parti. I partierne er det demokratisk. Dér fungerer demokratiet – i hvert fald hos os. Jeg kan forstå, at det ikke gør det i Fremskridtspartiet, men det skal jeg ikke blande mig i. I hvert fald er det sådan, at i den virkelige verden stopper det reelle demokrati stadig væk ved fabriksporten.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Når debatten nu er kommet til at gå på de mange skandaler i erhvervslivet og i øvrigt også i andre, medlemsejede organisationer, så skyldes det en helt, helt forkert tendens, som opstod i vores samfund i 1970'erne og forstærkedes i 1980'erne, nemlig jagten på profit i uansvarlig og kortsigtet forstand.

Der var en konkurrence om at være gulddrenge og guldflippere, og jeg ved ikke, hvad